

JOHNNY BALL

ZAČÁTKY FOTBALOVÉHO
GÈNIA

MATT
OLDFIELD

ILUSTROVAL
TIM WESSON

Johnny Ball: začátky fotbalového génia

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Matt Oldfield

Johnny Ball: začátky fotbalového génia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JOHNNY BALL

**ZAČÁTKY FOTBALOVÉHO
GÈNIA**

**NAPSAL
MATT OLDFIELD**

**ILUSTROVAL
TIM WESSON**

© P R E S S

KAPITOLA 1

BALLOVI: TAKOVÁ FOTBALOVÁ RODINA

Pokud bych měl vybrat tři slova, jimiž bych popsal svou rodinu, pak bych vybral:

1. FOTBAL

2. FOTBAL

a...

3. FOTBAL

„A co tam máš dál?“ ptá se s oblibou můj táta.

A taky s oblibou opakuje, že kdyby si tenkrát nezlomil pravý kotník, když jako mladý hrával za Tisbury Town, byla by z něj fotbalová superhvězda. „Stoprocentně bych vyhrál mistrovství světa,“ říkává. Měl jsem za to, že to myslí jako vtip, jenže on se u toho nikdy nesmál.

Kdykoliv táta vypráví o svém pravém kotníku, máma jen obrátí oči v sloup a přestane poslouchat. To samé udělá, když se jí snažím vyprávět ty nejdrsnější vtipy.

„Víš, jaký je rozdíl mezi ručníkem a toaletním papírem?“

„Ne, netuším.“

„Ahá, tak tos byla ty!“

„Fůůj, NECHUTNÉ!“

Máma kdysi bývala kapitánkou ženského týmu Tisbury Town, ale nikdy ji neuslyšíte chlubit se tím, jak byla dobrá. Tisbury Town je náš místní fotbalový klub. Každý víkend se chodíme dívat na jeho zápasy na stadion Railway Road. Můj starší bratr Daniel hraje za žákovský tým klubu – za Tisburské tygry. Daniel je rychlý útočník a podle táty jeden z nejlepších mladých fotbalistů, které kdy naše město vidělo. Pro jednou má táta v něčem pravdu.

A co bych prozradil o sobě? Třeba to, že se jmenuju
po dvou legendách klubu Tissbury Town:

BURY TIMES ✚

**JOHNNY
„RAKEŤÁK“
JEFFRIES**

Nejlepší
tissburský
střelec všech
dob, 911 gólů.

✚ **TISSBURY TIM**

NIGEL „CHOBOTNICE“ ANDREWS

Tissburské
číslo 1 až
do svých
43 let. Byl
v bráně tak
suverénní,
že ani
nenosil
rukavice.

Ale s tím vším si nelamte hlavu – prostě mi říkejte
Johnny. Těší mě!

Naštěstí miluju fotbal stejně jako moje máma, táta
a brácha. Miluju fotbal pro spoustu a spoustu důvodů:
pro akci, vzrušení, dokonce i kvůli pravidlu o ofsajdu.
Když parta lidí honí míč po hřišti, nikdy nevíte, co se
stane, nemám pravdu?

Rád o fotbale čtu.

Rád se dívám na fotbalové fotky.

Rád sbírám fotbalové samolepky.

Rád se o fotbale bavím.

Rád poslouchám, jak se o fotbale baví druzí
(dokonce včetně mého táty!).

Rád se na fotbal dívám
a rád jej hraju.

Kdybych to nedělal, život v naší rodině by pro mě
byl drsný. S kým bych si vlastně vůbec povídal?

Nejspíš si teď říkáte: „Fajn, tak s čím máš vlastně
problém?“

No, bohužel, NEJSEM ZROVNA DOBRÝ FOTBALISTA.
Tak, a je to venku!

Neříkám, že jsem vyloženě špatný. Ne, jsem
mnohem lepší než některé děti, které znám – nebudu
jmenovat, EHM, Sammyho Sharpla, EHM –, ale prostě

nikdy ze mě nebude další Johnny „Rakeťák“ Jeffries nebo Daniel „Kanón“ Ball. Je smutné, že i když fakt fotbal miluju, speciální fotbalové dovednosti na hřišti mi to nezajistí.

Prozradím vám tajemství: Dřív mě to trochu deptalo. Ale teď už je to jiné. Celý můj svět se obrátil vzhůru nohama, a právě proto vám chci vyprávět svůj příběh. Věřte mi – stojí za to!

Tak, a to by jako rozcvička stačilo. Je čas na zahajovací výkop...

KAPITOLA 2

PRUDIČ BILLY

Všechno to začalo jednoho naprosto obyčejného pondělního rána. Dělal jsem to, co vždycky: Po cestě do školy jsem před sebou kopal kámen a předstíral u toho, že jsem „Rakefák“. Najednou jsem za sebou

HEJ, JOHNNY!

zaslechl silný,
pronikavý hlas.

Sakra! Ani jsem
se nemusel otáčet.
Hned jsem věděl,
o koho jde. Billy alias
Prudič Billy, jak jsem
mu říkal.

Billy Newland mi dělal ze života peklo už ve školce. Dneska chodí na stejnou školu jako já, jen o třídu výš. Tenkrát, když jsme si měli spolu hrát, mi kradl hračky a rozkopával moje hrady z písku. Teď, když už umí chodit a mluvit (teda aspoň trochu), je z něj ještě větší tyran.

Co chce tentokrát? Snažil jsem se ho ze všech sil ignorovat, ale to u Billyho nikdy nefungovalo. Když se mu zachce vyřvávat, nepřestane, dokud to všichni neuslyší.

„Hej, Johnny, mluvím s tebou!“

„P-promiň, ehm, já tě neslyšel.“ (Jo, jsem mizerný lhář.)

„To je mi šumák. Chtěl jsem se tě zeptat: Jaký je tvoje prostřední jméno?“

Jakmile to Billy dořekl, šťouchl do vedle stojícího Alexe C., nejhluupějšího ze svých poskoků. Billy vždycky potřeboval publikum.

Sakra na druhou. Odkud zná mé tajemství? Jak sami vidíte, Johnny mi nevadí – po světě běhají miliony kluků jménem Johnny. Ale Nigel? Kolik kluků s tímhle jménem znáte? Vsadím se, že uhádnu vaši odpověď: NULA! Nikdo nikdy neměl vědět o tom, že mé prostřední jméno je Nigel. Billy zvlášť ne. Někdo mu

to musel vyzvonit – jenže kdo? Daniel? Tabia? Jen oni dva znají mé tajemství.

„Je toooooo...“

Mysli, Johnny, myslí! Když sleduju fotbal, dostanu vždycky spoustu výborných nápadů (povyprávím vám o nich později). Ale když jdu v pondělí ráno do školy? Jako by se vypařily.

„... N... Neil.“

„Jako fakt? Protože co já slyšel, tak tvoje prostřední jméno je Johnny ‚NETREFÍM BALLÓN‘.“

„Ne, to teda není!“ To jsem na něj chtěl zařvat, ale samozřejmě nezařval. Místo toho se mi strašně ulevilo, že nevěděl o Nigelovi.

„Kámo, to bylo přesný!“ zachrochtal Alex C. jako prase, co má rypák zabořený v korýtku.

Jako by to bylo vtipné. Billy si myslí, že je nejvtipnější člověk na zemi, akorát že vůbec. Vypráví ty stejné vtipy pořád dokola, takže nakonec nejsou jen staré – jsou prastaré jako egyptské pyramidy.

Nejhorší na tom všem je, že všichni na hřišti Tisburské základní školy se mému jménu vždycky smějí. Ale ne proto, že by je to celé rozesmálo. Dělají to, protože mají strach se nasmát. Billy je největší kluk ze šesté třídy a dělá vše pro to, aby si to každý pamatoval.

A to samé v bledě modrém se děje při fotbalu. Billy obchází kolem našeho hřiště, jako by mu patřilo. Má na sobě nejnovější dres klubu Tisbury Town a blyštivé zlaté kopačky. A přitom ani nemá vlastní míč – ve skutečnosti je Moův.

Každopádně během každé obědové pauzy má Billy roli:

rozhodčího,
kapitána,
trenéra
a střelce penalt.

Jako by existovalo školní pravidlo:

BILLY NEWLAND NIKDY NESMÍ PROHRÁT FOTBALOVÝ ZÁPAS.

A nestačí, že otravuje na hřišti. Ne, i během mé ranní cesty do školy mi ze života dělá peklo.

Když se konečně přestali oba smát tomu příšernému vtipu, myslel jsem si, že kolem mě jednoduše projdou

a dají mi pokoj. Alespoň to tak běžně Billy dělal. Bohužel tentokrát se mnou ještě neskončil.

„Hej, Johnny, ty asi nepřijdeš zítra na týmové testy pro Okresní pohár, co?“ zařval, i když jsem stál hned vedle něj. „Ani se nenamáhej; ty to NIKDY nedáš! Je prostě pech, že neumíš to, co tvůj brácha.“

A s tím se Billy a Alex C. KONEČNĚ rozloučili a vydali se na cestu do školy. Frkali a popotahovali u toho jako dobytek z farmy.

Dovolím si situaci objasnit. V 5. a 6. třídě se fotbalový tým Tissburské základky stává TÉMATEM ČÍSLO JEDNA. O žákovském Okresním poháru mluví doslova každý. Kdo by měl být v týmu pro turnaj, kdo rozhodně ne, kdo by měl dělat kapitána... Pokračuje to pořád dokola. Představte si mistrovství světa, ale jen pro naši oblast. Vlastně škrtněte slovíčko „jen“. Okresní pohár je totiž MEGA!

Ted', když jsem byl v páté třídě, jsem měl šanci navázat na bratrovy skvělé výsledky. Vyhrát Okresní pohár bylo něco, o čem jsem snil roky. Když jsem večer zavřel oči, dokázal jsem si představit tu parádu, hrdost, slávu, medaili pro vítěze a samozřejmě tu třpytivou trofej...

Když teď byl Billy v šesté třídě, znamená to, že bude kapitánem týmu Tissburské základky? Pokud jo, pak měl pravdu; NIKDY to nedám.

Billy považuje sám sebe za nejlepšího hráče všech dob. Je totiž přesvědčený, že fotbal je hlavně a především o síle. Jeho levačka je výbušnější než mocné pirátské dělo. Billy „Demolice“ Newland – takovou přezdívku si sám dal ve čtvrté třídě. Moc se ale neujala, přestože ji měl napsanou na zádech dresu Tisbury Town.

Když Billy fakt NABOMBÍ! míč, ten leť z jednoho konce hřiště na druhý. Nejlepší je jít mu z cesty, pokud nechcete zažít velké bolesti a mít pořádné rudé tetování „míčovitého“ tvaru. Je to takový mistr kopů, že když napálí míč, ten vydává zvláštní zvuk:

KLAK!

Ale co, koho vlastně zajímá, co si myslí? – hádalo se mé statečné já v mozku s tím méně statečným já, když jsem kráčet po hřišti. Billy neví nic o POŘÁDNÉM fotbale! Jestli se chci dostat do týmu Tissburské základky a vyhrát Okresní pohár, tak to prostě udělám. Nenechám se nikým zastavit, zvlášť ne takovým přerostlým tyranem, jako je on.

Na těch testech jsem mu prostě musel ukázat –
budu hrát nejlepší fotbal v životě.

KAPITOLA 3

TREFÍ BALÓN? ~~NE, NETREFÍ.~~ JASNĚ ŽE TREFÍ!

Jak sami vidíte, opravdu nejsem Billyho fanoušek číslo jedna. Nejvíc mě štve, že je to velký lhář.

JÁ DOKÁŽU TREFIT BALÓN!

Když mi bylo sedm, dokonce jsem dal hattrick za fotbalovou školičku Tissburští tygřici. To koukáš, Prudiči Billy!

Problém je v tom, že i o dva roky později je to stále můj největší fotbalový úspěch. Na hřišti se snažím, co to jde, ale nejsem:

nejvyšší

ani nejsilnější,

ani nejrychlejší,

ani nejodvážnější.

Jsem dobrý, ale ne zas tolik jako Johnny „Rakefák“ Jeffries ani jako Daniel „Kanón“ Ball.

A aby toho nebylo málo, moje fotbalová kariéra se ocitla na mrtvém bodě. Byl jsem už příliš starý na to,

abych hrál za Tygříky, a ne dost dobrý na to, aby mě vybrali do starší přípravky Tygrů. Takže co jsem měl dělat? Kromě toho, že jsem se chodil dívat na zápasy Tisbury Town na stadion Railway Road, byly víkendy najednou strašně nudné. Buď jsem se šel s mámou a tátou dívat na Daniela, jak je skvělý v tom, co jsem si přál taky umět, nebo jsem seděl doma a litoval se. To je jako si vybrat, jestli si dám k snídani mozek, nebo oči. Fuj!

„Člověk nemůže být superhvězda ve všem, zlatíčko.“
Máma mi to říkala skoro každé sobotní ráno, když Daniel odcházel na trénink, a měla při tom ten smutný úsměv, který jako by říkal: „Kéž bych ti mohla dát něco ze svých schopností!“

Někdy jsem měl pocit, že se za mě musí má fotbalová rodina stydět. Vždyť za ty roky udělali všechno, co mohli, aby mi pomohli stát se lepším hráčem.

Začalo to, když mi byly čtyři. Jednoho sobotního rána jsem se díval na televizi, když vešel táta s fotbalovým míčem schovaným v podpaží.

„Tak, synku, je čas začít s tréninkem!“ řekl stylem vojáka, který se právě chystá vyrazit na velmi důležitou misi. Byl jsem neuvěřitelně nadšený.

Na zahradě za domem táta položil míč na zem a pomalu švihl nohou, aby mi ukázal, jak do něj kopat.

„Takhle – auuuu, můj kotník!“

Pak jsem byl na řadě já. Přišel okamžik mého velkého fotbalového debutu. Zatnul jsem pěsti, zavřel oči

a švihl pravou nožičkou, jak nejsilněji to šlo.

BUM!

Otevřel jsem oči a čekal, že uvidím míč, jak letí vzduchem

rychlostí světla. Ale místo toho se po trávníku kutálel šnečím tempem!

„To není špatné,“ povzbudil mě táta. Nebylo to špatné, ale taky žádná sláva. Pořád se mě to snažil naučit, ale já se nijak zvlášť nezlepšoval.

Když mi bylo šest, začal jsem hrát za Tygříky. Po opojení z jediného hattricku, o němž jsem vám už říkal, jsem se rychle vrátil zpátky na zem. V dalším zápase jsem netrefil superlehkou střelu a šoural jsem se po konci dveřmi z kabiny a vypadal při tom jako ten nejsmutnější samotář v Slavě Lhotě. Tehdy jsem ale taky zjistil, že máma je mnohem lepší fotbalový trenér než táta.

„Nevadí, broučku,“ řekla mi a vzala z poličky fotbalový míč (ano, v našem domě máme celou poličku jen na fotbalové míče). „S trochou tréninku budeš za chvíli zase dávat góly!“

„Připraven?“ zavolala na mě máma, která už čekala na zahradě. Podle všeho ten trénink musel začít okamžitě. Nacentrovala na mě míč a já jsem ho střelil za pomyslného brankáře (ano, ano, na zahradě máme i branku).

„Dobře, to je lepší!“ zatleskala mi máma. „Vidíš, zvládneš to – klid a rozvaha přináší gól!“ Vždycky našla povzbudivou větu.

Jistě, ale tohle bylo jen doklepnutí do prázdné branky. Jenže co když v ní stál někdo, kdo by mi to mohl chytit? Po několika dalších gólech šla máma dovnitř pro své brankářské rukavice (samozřejmě, ty mají zase svou poličku).

„Dej do toho pořádnou ránu, kámo!“ křikla tím svým příšerným americkým přízvukem. Dokonce prsty naznačila kovbojské zbraně. Parádní trapas!

Ale na tohle jsem byl připravený. Zatnul jsem pěsti, švihl nohou, jak nejsilněji to šlo, a **BUM!**

Čekal jsem, že míč poputuje do horního rožku branky. Ale místo toho přeletěl plot a my jsme slyšeli, jak udělal **PLOP** do rybníka paní Taylorové.

„Promiňte!“ zakřičeli jsme oba s mámou a utíkali zpátky dovnitř, než na nás stačila zařvat. To byl bohužel konec našich zahradních her. Dokonce i máma se paní Taylorové bojí.

Za ty roky jsme s Danielelem přes plot paní Taylorové překopli už tolik míčů a ani jeden se nevrátil. Bojíme se tam podívat, její zahrada už musí být jako fotbalový hřbitov.

Když už mluvíme o mém starším bratrovi – ten mi taky hodně pomohl. Dokud Daniel neodešel z Tissburské základní školy, chodili jsme spolu